

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/128/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813216888
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3813216888.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a sudkýň Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Gabriely Janákovej v právnej veci navrhovateľky: L. L., bytom W., L. cesta XX/XX, zastúpenej T. R. L., advokátom v U., W. 3, proti odporcovi: R. L., bytom W., L. cesta XX/XX, zastúpenému L. F. A., advokátom v U., M. P. XX, o obmedzenie a vylúčenie odporcu z užívacieho práva k bytu, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, zo dňa 18. septembra 2014, č.k. 16C/119/2013-65, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľka je **p o v i n n á** zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia vo výške 68,11 eur k rukám **L. F. A., advokáta v U., M. P. XX** do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľky a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Uviedol, že navrhovateľka sa podaným návrhom domáhala vylúčenia odporcu z užívacieho práva k bytu č. 16 vo vchode č. 21 na 7. poschodí bytového domu, sup. č. XXXX na parc. registra C č. XXXX v k.ú. W. na ulici L. č. XX zapísaného v LV XXXX v k.ú. W.. Súd mal z výsledkov vykonaného dokazovania preukázané, že uznesením okresného súdu zo dňa 12.07.2013, č.k. 0C/1/2013-18 súd uložil odporcovi, aby dočasne nevstupoval do predmetného bytu a navrhovateľke uložil povinnosť, aby v lehote 30 dní od právoplatnosti uznesenia podala na okresný súd návrh na začatie konania o obmedzenie užívacieho práva odporcu, resp. jeho vylúčenie z užívania predmetného bytu. Uvedené rozhodnutie bolo potvrdené aj uznesením krajského súdu zo dňa 24.09.2013, č.k. 17Co/634/2013-36. Z obsahu spisu 9C/73/2013 mal súd preukázané, že rozsudkom zo dňa 21.08.2013 bolo manželstvo účastníkov rozvedené, pričom toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 23. októbra 2013. Z tohto rozsudku vyplýva, že od apríla 2013 odporca v spoločnom byte nebýva, žil u svojho brata a sestry s tým, že približne posledný mesiac žije so svojou priateľkou vo Viedni. Z rozhodnutia Okresného úradu Žiar nad Hronom, odbor všeobecnej vnútornej správy z 21.07.2014 mal súd preukázané, že L. L. (navrhovateľka), L. I. L. (dcéra účastníkov) a A. F. (sestra odporcu) boli uznané vinnými zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu drobným ublížením na zdraví a hrubým správaním podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch a R. L. (odporca) bol uznaný vinným zo spáchania priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu ublížením na zdraví podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, ktorých sa dopustili tým, že 09.07.2013 v čase okolo 12:45 hod. pred rodinným domom č. 194 v obci C. A. sa fyzicky napadli tak, že sa vzájomne strkali, mykali a odstrkovali. R. L. vytiahol z auta L. L. tak, že ju chytil za rameno ľavej ruky a pri tom, ako ju ťahal von z auta si udrela hlavu a L. I. L. dal facku. L. L. a L. I. L. udierali škľabali a mykali R. L., A. F. dala facku L. I. L., ktorá jej facku vrátila, vzájomne medzi nimi dochádzalo k vulgárnym

nadávkam. S. L. L. vyžiadalo dobu liečenia 3-4 dni, L.. I. L. 7 dní bez PN a R. L. liečbu na základe PN asi 5 dní s tým, že všetkým účastníkom bola uložená sankcia, pokuta každému vo výške 20 eur. Uvedené rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť, keďže navrhovateľka v zastúpení zástupcom podala proti rozhodnutiu odvolanie. Okresný súd s poukazom na ust. § 146 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a na výsledky vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh navrhovateľky je v celom rozsahu neopodstatnený. Predpokladom pre vyhovie predmetnému návrhu v zmysle citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka je, že ďalšie spolužitie medzi účastníkmi, či už manželmi alebo bývalými manželmi alebo vo vzťahu k blízkym osobám, ktoré žijú v posudzovanom byte sa stalo neznesiteľným, pričom podľa názoru súdu uvedené predpoklady v danom prípade splnené nie sú. Z výpovede oboch účastníkov nesporne vyplýva, že odporca sa z predmetného bytu odsťahoval v júni 2013, pričom podľa názoru súdu k vzájomnému fyzickému konfliktu medzi navrhovateľkou, odporcom, ich dcérou a sestrou odporcu došlo 09. júla 2013 mimo predmetného bytu, pričom z výpovede účastníkov vyplýva, že v nasledujúcom období sa odporca nedomáhal užívacieho práva k predmetnému bytu. V predmetnom byte teda dlhodobo od júna 2013 nebýva. Od septembra 2013 býva u svojej priateľky vo Viedni. Z výsluchu navrhovateľky súd zistil, že aj navrhovateľka sa v predmetnom byte od decembra 2013 zdržiava iba sporadicky, keďže prevažne býva u dcér vo Veľkej Británii, z čoho potom vyplýva, že účastníci spolu nežijú a neužívajú spoločne predmetný byt minimálne od júna 2013, na základe čoho potom nemožno vo vzťahu medzi nimi hovoriť o spolužití. So zhodných výpovedí účastníkov ďalej súd zistil, že po rozvoze ich manželstva v súčasnosti prebieha konanie o vyporiadanie ich BSM, pričom obaja v uvedenom konaní navrhujú predmetný byt prikázať do výlučného vlastníctva navrhovateľky aj z čoho teda vyplýva, že odporca nemá záujem výlučne vlastniť ani užívať predmetný byt. Na základe týchto skutočností potom súd s poukazom na nesplnenie zákonných predpokladov ust. § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka návrh navrhovateľky ako neopodstatnený zamietol a dokazovanie výsluchom ich dcéry I. L. v konaní nevykonal, keďže otázka spolužitia za trvania manželstva je v súčasnosti v danom spore už právne irelevantná. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 150 O.s.p. a úspešnému účastníkovi, teda odporcovi náhradu trov konania v celom rozsahu nepriznal s prihliadnutím na dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré súd videl v tom, že predmetný návrh bol v čase jeho podania na okresný súd v auguste 2013 podaný dôvodne s prihliadnutím na vydané predbežné opatrenie v konaní 0C/1/2013, pričom s prihliadnutím ku skutočnosti, že s najväčšou pravdepodobnosťou ku konfliktu, ku ktorému došlo 09. júla 2013 medzi účastníkmi konania a ich príbuznými, ktorý bol aj dôvodom na podanie predmetného návrhu, bol vo vzťahu medzi nimi vzájomný, podľa názoru súdu je potom spravodlivé, aby si každý z účastníkov znášal trovy konania sám.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie navrhovateľka, a to z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p. teda, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., t.j., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhovateľka opätovne poukázala na tú skutočnosť, že v konaní bolo preukázané, že 09.07.2013 došlo v obci C. A. k incidentu medzi účastníkmi konania, pri ktorom utrpela viaceré zranenia. Obaja z účastníkov konania pritom priebeh tohto incidentu opisovali inak, a preto má za to, že z tohto dôvodu bolo potrebné vypočúť v konaní ako svedkyňu dcéru účastníkov Mgr. I. L., ktorá sa mohla vyjadriť jednak k samotnému konfliktu a jednak spolužitiu oboch účastníkov v poslednom období ich manželstva. Súd tento dôkaz nevykonal, preto nemohol riadne zistiť skutočnosti dôležité pre rozhodnutie vo veci samej. Pokiaľ súd poukázal na rozhodnutie Okresného úradu Žiar na Hronom, podľa ktorého bol konflikt z 09.07.2013 kvalifikovaný ako priestupok, zo spáchania ktorého boli uznaní za vinných všetci zúčastnení, toto rozhodnutie nebolo pre súd záväzné, keďže ona voči nemu podala odvolanie. Poukázala na to, že je pravdou, že odporca sa zo spoločného bytu odsťahoval asi v júni 2013, teda ešte pred konfliktom v C. A., že odvtedy už účastníci konania spolu nebývajú, a že sa odporca opakovanne vyjadroval, že v spoločnom byte už bývať nechce a nemá oň záujem. Podľa jej názoru však nie je predpokladom postupu podľa § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka spolužitie účastníkov konania v čase rozhodovania súdu. Odporca je doposiaľ spoluvlastníkom predmetného bytu, má k nemu užívacie právo, ktoré by si mohol v prípade absencie súdneho rozhodnutia o vylúčení z užívania bytu kedykoľvek uplatniť. Taktiež je pravdou, že k ďalším fyzickým alebo psychickým útokom zo strany odporcu voči navrhovateľke už nedošlo. Účastníci konania sa však odvtedy mimo pojednávania v podstate ani nestretli. Zdôraznila, že ona trpí závažnými psychickými problémami, ktoré majú pôvod v správaní sa odporcu. Má za to, že v danom prípade sú splnené predpoklady pre vylúčenie odporcu z užívania spoločného bytu, pričom pre riadne zistenie skutkového stavu je potrebné ako svedkyňu vypočúť ich dcéru Mgr. I. L.. Z tohto dôvodu navrhuje, aby

odvolací súd po doplnení dokazovania výsluchom svedkyne zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že jej návrhu na vylúčenie odporcu z užívania bytu vyhovie.

K podanému odvolaniu navrhovateľky sa písomne vyjadril odporca, ktorý žiadal rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a priznať mu aj náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby v sume 60,07 eur a režijný paušál v sume 8,04 eur. Poukázal na to, že pre posúdenie návrhu o obmedzenie a vylúčenie odporcu z užívacieho práva k bytu je podstatná tá skutočnosť, že z predmetného bytu sa dobrovoľne odsťahoval v júni 2014, a to z dôvodu, aby predišiel konfliktom, ktoré vznikali vzhľadom na agresívnu a konfliktnú povahu navrhovateľky. Samotná navrhovateľka vo výpovedi uviedla, že v byte nemá nič zo svojich osobných vecí, že od leta 2013 sa v predmetnom byte nezdržiava, nebola tam a zámok na predmetnom byte vymenila v novembri 2013. Pokiaľ sa týka konfliktu, ktorý vznikol v C. A. dňa 09.07.2013, kde býval u svojej sestry išlo o vzájomný konflikt medzi ním a navrhovateľkou, keď táto si chcela násilím zobrať osobné motorové vozidlo, ktoré patrilo do BSM a ktoré on užíval. Aj z rozhodnutia Okresného úradu v Žiari nad Hronom vyplýva, že všetci účastníci, tzn. navrhovateľka, ich dcéra, jeho sestra a aj on boli uznaní vinnými zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Musí uviesť, že tento incident vyvolala navrhovateľka s dcérou a odohral sa na pozemku rodinného domu jeho sestry a nemal nič spoločné s bytom v W., kde on už vtedy nebýval. Používať toto rozhodnutie o priestupku ako hlavný argument zo strany navrhovateľky na obmedzenie a vylúčenie z užívacieho práva k bytu je nepochopiteľné, pretože z rozhodnutia jasne vyplýva, že vinu na tomto priestupku nesie navrhovateľka tak isto ako on, pričom tento priestupok nemá nič spoločné s užívaním bytu v W.. Tvrdenia navrhovateľky, že jej zdravotný stav sa po tomto incidente zhoršil sú účelové a tvrdenie, že sa navrhovateľka psychiatricky lieči od 13. augusta 2013 pre depresívnu poruchu ťažkého stupňa nemajú nič spoločné s konfliktom zo dňa 09.07.2013, pretože navrhovateľka bola výrazne depresívna už roky pred tým, čo súviselo s jej hysterickou povahou. Navyiac v konaní o vyporiadanie BSM, ktoré prebieha na okresnom súde pod sp. zn. 14C/167/2013, patrí do masy BSM aj predmetný byt, tento chce do svojho výlučného vlastníctva navrhovateľka a on s tým súhlasí, pričom vo veci už bolo vykonané aj znalecké dokazovanie na hodnotu nehnuteľností, takže na ďalšom pojednávaní súd rozhodne tak, že prikáže tento byt do výlučného vlastníctva navrhovateľky. Je toho názoru, že súd prvého stupňa správne v odôvodnení rozsudku uviedol, že zo zisteného skutkového stavu s prihliadnutím ku skutočnosti, že pre súd je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozhodnutia, je návrh navrhovateľky v celom rozsahu neopodstatnený. Chýba tu základný predpoklad, aby súd mohol vyhovieť návrhu v zmysle citovaného ustanovenia, že ďalšie spolužitie medzi účastníkmi, teda bývalými manželmi, ktorí žijú v predmetnom byte sa stalo neznesiteľným. Dodal, že navrhovateľka sa v odvolaní vôbec nevysporiadala so základnou otázkou tohto právneho vzťahu a to, že ďalšie spolužitie medzi bývalými manželmi v predmetnom byte sa stalo neznesiteľným a tento stav zotrval aj v čase rozhodovania súdu. Dookola navrhovateľka iba opakuje nepodstatné tvrdenia, ktoré navrhovateľke už na pojednávaní sudkyňa odmietla ako nepodstatné a žiadala, aby argumentovali v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, ktoré bolo právnenému zástupcovi navrhovateľky prečítané a vysvetlené.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné a rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť s tým, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a na toto poukazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza nasledovné:

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len skutočnosťami uvedenými v § 205 ods. 2 písm. a) až f) O.s.p.. V prejednávanej veci navrhovateľka v podanom odvolaní uvádza ako odvolací dôvod ust. § 205 ods. 1 písm. c) a f) O.s.p..

Odvolanie proti rozsudku možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p. odôvodniť tým, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností v prípade, ak účastník navrhoval dôkaz, ktorý bol spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej a súd ho nevykonal.

Navrhovateľka opodstatnenosť tohto odvolacieho dôvodu vidí v tom, že súd v konaní nevypočul dcéru účastníkov konania Mgr. I. L., ktorá sa mohla vyjadríť k samotnému konfliktu zo dňa 09. júla 2013, ako aj k spolužitiu oboch účastníkov konania v poslednom období ich manželstva.

Po preskúmaní odvolací súd zistil, že táto odvolacia námietka navrhovateľky nie je opodstatnená. Ako vyplýva z výsledkov vykonaného dokazovania za reálnej situácie, že odporca v predmetnom byte od júna 2013 nebyva, v tomto byte nemá svoje veci a o predmetný byt ako taký nemá záujem ani v rámci vyporiadavaného BSM účastníkov konania prebiehajúcim na okresnom súde, nie je v danom prípade odôvodnená obava navrhovateľky o „prebývaní“ odporcu v byte a za danej situácie potom súd prvého stupňa správne skonštatoval nesplnenie zákonných predpokladov na vyhoviecie návrhu v zmysle § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Za danej situácie s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania bol aj odvolací súd toho názoru, že dôkaz výsluchom dcéry účastníkov konania na skutočnosti uvádzané navrhovateľkou nie je spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej.

Pokiaľ ide o uplatnený odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., podľa súdnej praxe sa za nesprávne právne posúdenie považuje nesprávny výklad a aplikácia právnej normy prípadne použitie takej právnej normy, ktorú na daný vzťah nemožno aplikovať.

V danej veci okresný súd vo veci opodstatnene aplikoval ust. § 146 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ktoré v odôvodnení svojho rozhodnutia aj cituje. S použitím uvedeného ustanovenia, vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, keď pre súd je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozhodnutia, za situácie, keď účastníci konania ako bývalí manželia spoločne v byte nežijú, nedochádza medzi nimi k žiadnym konfliktom a odporca ani neprejavuje žiadny záujem o bývanie v byte a ďalšie jeho užívanie v budúcnosti, súd prvého stupňa správne návrh navrhovateľky ako nedôvodný zamietol. Krajský súd teda nezistil nesprávny výklad ani aplikáciu citovaného zákonného ustanovenia pri rozhodnutí o návrhu navrhovateľky a z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 08.12.2014 v sume 60,07 eur (§ 13a ods. 1 písm. c), § 11 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z.), k tomu režijný paušál v sume 8,04 eur (§ 16 ods. 3 citovanej vyhlášky) spolu suma 68,11 eur, tak ako si tieto trovy odvolacieho konania uplatnil odporca (za uvedený úkon a režijný paušál by patrila odmena vo vyššej sume, keďže tieto si odporca uplatnil ako odmenu a paušál za úkon uskutočnený v roku 2013, hoci tento uskutočnil v roku 2014, kde bol už výpočtový základ vyšší). Náhradu trov odvolacieho konania má navrhovateľka povinnosť zaplatiť k rukám právneho zástupcu odporcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.